

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 653/2016-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE 15/2015 z 27. januára 2016 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 653/2016-15 zo 4. októbra 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 15/2015 z 27. januára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako navrhovateľka účastníkom exekučného konania vedeného na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Er 864/2013 vo veci vymoženia pohľadávky v sume 593 440,08 € s príslušenstvom na základe notárskej zápisnice sp. zn. N 35/2012, Nz 5025/2012, NCRIs 5141/2012 z 13. februára 2012 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd v uvedenom exekučnom konaní uznesením z 25. júla 2014 (ďalej len „uznesenie súdu prvého stupňa“) žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti udelenia poverenia u povinného v 3. rade a 4. rade zamietol. Proti označenému uzneseniu súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jej označené práva. Namietá a argumentuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí viacerými elementárnymi pochybeniami. V tejto súvislosti ich konkretizuje a namietá, že porušenie ňou označených práv spočíva „v nesprávnej interpretácii právnych noriem“, pričom tvrdí, že „*odvolací súd mal pri aplikácii § 41 ods. 2 EP a § 44 ods. 1 a ods. 2 EP vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade. Namiesto toho uvedený súd interpretoval citované ustanovenia nesprávnym spôsobom, ktorý možno považovať za arbitrárny...*“. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka „*právne závery Krajského súdu v Trenčíne považuje za arbitrárne, v dôsledku*

čoho neudržateľne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces“.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie 4. októbra 2016 vyzval krajský súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. Zároveň vyzval okresný súd, aby predložil súdny spis sp. zn. 15 Er 864/2013.

Okresný súd doručil predmetný spis ústavnému súdu 1. decembra 2016. Vyjadrenie krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 16. decembra 2016. Podpredsedníčka krajského súdu vo vyjadrení k veci uviedla:

„Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Odvolací súd sa v danom prípade stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že oprávneným predložená notárska zápisnica, ktorá má byť v danej veci exekučným titulom, neobsahuje vo vzťahu k povinným 3/ a 4/ všetky zákonom predpísané a vyžadované obligatórne náležitosti. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu v tomto smere, že stanovenie času plnenia v predloženej notárskej zápisnici vo vzťahu k povinnému 3/ a povinnému 4/ nezodpovedá zákonnej požiadavke na nepochybné a určité stanovenie času plnenia. Čas, do akej lehoty sú povinný 3/ a povinný 4/ povinní predmet plnenia plniť oprávnenému, za predpokladu, že svoj záväzok nesplní povinný 1/ ako hlavný dlžník a povinný 2/ ako prístupujúci dlžník, nie je v predmetnej notárskej zápisnici ako samostatnom exekučnom titule riadne vymedzený. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí a nepostačuje vyhlásenie povinného 3/ a 4/ v notárskej zápisnici, že povinný 3/, resp. povinný 4/ splní záväzok dlžníka voči oprávnenému, ak osoba povinná 1/ a povinná 2/ dlh s príslušenstvom nesplati a oprávnený ho na to vyzve. Z ručiteľských vyhlásení povinných 3/, 4/ podľa čl. IV notárskej zápisnice nevyplýva vylúčenie postupu podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka ako to oprávnený tvrdí v odvolaní. Z povahy veci vyplýva, že čas plnenia povinného 3/ a povinného 4/ ako ručiteľov sa musí odvíjať od času plnenia dlžníka a prístupujúceho dlžníka, teda povinných 1/ a 2/, s tým, že povinný 3/ a povinný 4/ môžu mať povinnosť plniť až prípade, keď hlavný dlžník, prípadne prístupujúci dlžník svoj záväzok v stanovenej lehote riadne a včas nesplní. Čas plnenia pre povinného 3/

a povinného 4/ musí byť následne špecifikovaný takým spôsobom, aby nenastali najmenšie pochybnosti o tom, dokedy majú svoje záväzky splniť, a teda kedy notárska zápisnica nadobúda vo vzťahu k nim vykonateľnosť, ktorá vlastnosť je nevyhnutnou podmienkou spôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom na výkon exekúcie. V notárskej zápisnici bolo uvedené, že v prípade, ak bude dlžník v omeškaní a veriteľ (oprávnený) vyzve povinného 3/, resp. povinného 4/ na plnenie za dlžníka a pristupujúceho dlžníka, ručiteľ (povinný 3/, resp. povinný 4/) dlh splní. Z notárskej zápisnice pritom nie je zrejmé, v akej lehote po výzve sú povinní 3/ a 4/ povinní dlh zaplatiť. Oprávnený zároveň v konaní nepreukázal, že by vôbec povinným 3/ a 4/ ako ručiteľom výzvu na plnenie za hlavného dlžníka a pristupujúceho dlžníka doručil. Čas plnenia musí byť pritom podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zákonným znením § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku a právnym názorom súdu prvého stupňa jednoznačným spôsobom vymedzený už v znení samotnej notárskej zápisnice, nemožno ho určiť dodatočne. Odvolací súd pre úplnosť ešte k tomu uvádza, že v súlade so súdnou judikatúrou nie je vylúčené, že by čas plnenia bol určený aj s odkazom na iný právny úkon (napríklad zmluvu). Prípadný odkaz na uzatvorenú zmluvu musí však byť v notárskej zápisnici uskutočnený nepochybným spôsobom, s odkazom na konkrétne ustanovenie konkrétneho právneho úkonu (zmluvy), a to v presne špecifikovanom znení (a to obzvlášť v prípadoch, keď je obsah zmluvy menený viacerými dodatkami). Zmluva, na ktorú by prípadne notárska zápisnica odkazovala, musela by byť zároveň s notárskou zápisnicou aj pevne spojená a takto predložená aj exekučnému súdu na posúdenie a postup podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Čas plnenia povinných 3/ a 4/ však naznačeným spôsobom v posudzovanom prípade určený nebol.

Na základe uvedeného, keďže v predmetnej notárskej zápisnici nie je špecifikovaný zákonným spôsobom čas plnenia pre povinných 3/ a 4/, predloženú notársku zápisnicu nemožno považovať vo vzťahu k týmto osobám za spôsobilý exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Odvolací súd záverom uvádza, že uvedené nebránilo a ani nebráni tomu, aby sa oprávnený v samostatnom súdnom konaní domáhal voči povinným 3/ a 4/ zaplataenia požadovanej sumy titulom nesplnenia si povinnosti vyplývajúcej z ručiteľského záväzku.“

Krajský súd v závere svojho vyjadrenia vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku doručenom ústavnému súdu 24. januára 2017 súhlasil s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy; napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 OSP; m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov preto tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 209/04) je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. IV. ÚS 115/03).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. A preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, najmä jeho odôvodnenia konštatuje, že krajský súd stotožniac sa s názorom okresného súdu dospel k záveru, že predmetná notárska zápisnica neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti na to, aby mohla byť v danej veci exekučným titulom. V konkrétnostiach krajský súd vyčítal, že predmetná zápisnica vo vzťahu k povinnému v 3. a 4. rade neurčuje jednoznačne čas plnenia nepochybne a určito. Argumentuje tým, že v notárskej zápisnici nie je určené, v akej

lehote po nesplnení záväzku hlavným dlžníkom sú povinní plniť povinní v 3. a 4. rade, teda kedy sa notárska zápisnica stane vykonateľnou proti týmto osobám. Argumentuje tým, že z čl. IV notárskej zápisnice nevyplýva vylúčenie postupu podľa § 306 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), v zmysle ktorého je veriteľ oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu. Ďalej argumentuje tým, že čas plnenia nebol v notárskej zápisnici stanovený jednoznačným spôsobom, a uvádza, že v prípade určenia času plnenia odkazom na uzatvorenú zmluvu musí táto zmluva byť neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice, avšak v posudzovanom prípade tomu tak nebolo.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov platného v rozhodnom čase (ďalej len „Exekučný poriadok“) možno exekúciu vykonať podľa tohto zákona aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil tieto podstatné skutočnosti.

Sťažovateľka v návrhu na vykonanie exekúcie uviedla, že *„Povinní sa zaviazali oprávnenému vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky najneskôr do 20.12.2012.*

Povinní svoju povinnosť splácať úver v dohodnutých termínoch a v určenej výške jednotlivých splátok nesplnili riadne a včas. Istina peňažného záväzku povinných predstavuje ku dňu 20.2.2013 sumu 593.440,08 Eur.“.

Z notárskej zápisnice vyplýva, že povinný v 1. rade, ako aj povinný v 2. rade konal prostredníctvom povinného v 3. rade. Inými slovami, štatutárom povinného v 1. a v 2. rade bola tá istá osoba, a to osoba povinného v 3. rade, ktorý je zároveň ručiteľom I.

Ústavný súd ďalej zistil, že notárska zápisnica je zákonom ustanoveným spôsobom zviazaná len s dodatkom č. 5 zmluvy o splátkovom úvere č. 280 451 z 15. augusta 2008 (ďalej len „zmluva“), avšak nie aj so zmluvou samotnou a jej ostatnými dodatkami.

Pre úplnosť je však potrebné dodať, že notárska zápisnica v článku II okrem iného obsahuje určenie konkrétneho záväzku: *„odo dňa uzatvorenia Dodatku č. 5 k Zmluve sa Dlžník zaväzuje splácať zostatok istiny Splátkového úveru vo výške 595 498,85 EUR a nasledovne...“*, pričom určuje konkrétne dátumy a sumy jednotlivých splátok, ako aj deň konečnej splatnosti splátkového úveru, ktorým je 20. december 2012.

Notárska zápisnica ďalej v druhom odseku článku IV obsahuje vyhlásenie ručiteľa I, ktorý vyhlasuje veriteľovi, že *„v prípade, ak dlžník... a pristupujúci dlžník... nesplatí dlh, ktorý je opísaný v bode I. a II. tejto notárskej zápisnici a vyplývajúci zo Zmluvy sa zaväzujem uhradiť predmetný dlh s príslušenstvom za dlžníka. Veriteľ sa s ručiteľom I. dohodli, že v prípade ak bude dlžník v omeškaní a veriteľ vyzve ručiteľa I. na plnenie za dlžníka a pristupujúceho dlžníka, ručiteľ I. dlh splní.“*

V notárskej zápisnici je naformulovaný aj ručiteľský záväzok ručiteľa II.

Notárska zápisnica v piatom odseku článku IV ďalej obsahuje vyhlásenie ručiteľa I, ktorý vyhlasuje, že *„výslovne súhlasí s tým, aby v prípade nesplnenia záväzku dlžníkom, pristupujúcom dlžníkom za podmienok uvedených v tejto notárskej zápisnici sa táto notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu... a to na celý hnutel'ný a nehnuteľný majetok...“*.

V notárskej zápisnici je naformulované aj ručiteľské vyhlásenie ručiteľa II.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že závery krajského súdu uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia vychádzajú z rozhodných skutočností, ktoré korešpondujú s obsahom súdneho spisu, pričom nezistil aplikačnú svojvôľu označených ustanovení Exekučného poriadku, tak ako to tvrdila sťažovateľka v sťažnosti.

Záver krajského súdu, že čas plnenia nie je jednoznačne určený, resp. že nie je určený nepochybne a určito vo vzťahu k ručiteľom, teda povinnému v 3. a 4. rade, je v okolnostiach prípadu riadne odôvodnený, pričom ústavný súd nezistil, že interpretácia na vec vzťahujúcich sa noriem platného práva v rozhodnom čase by v okolnostiach prípadu nezodpovedala rozhodným okolnostiam prípadu. Sťažovateľka k návrhu, ale ani dodatočne nepripojila dôkaz o tom, že skutočne po splatnosti úveru vyzvala ručiteľov, aby plnili dlh v určitej sume za dlžníka a prístupujúceho dlžníka, čo bola podmienka vykonateľnosti notárskej zápisnice vo vzťahu k ručiteľom priamo ustanovená v notárskej zápisnici. Z uvedeného dôvodu preto nie je možné stanoviť čas, kedy sa notárska zápisnica stala vo vzťahu k ručiteľom vykonateľnou. Samotný súhlas s vykonateľnosťou bol viazaný na podmienky upravené v notárskej zápisnici, ktorá stanovovala povinnosť oprávneného vyzvať ručiteľov na splnenie dlhu, a to konkrétnou sumou. Ústavný súd ďalej konštatuje, že ani na základe ďalších skutočností vyplývajúcich z predmetného súdneho spisu nie je možné ani dodatočne interpretáciou do úvahy prichádzajúcich noriem stanoviť moment vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu vo vzťahu k ručiteľom.

Takisto záver krajského súdu o tom, že z článku IV notárskej zápisnice a ani z ostatných jej článkov nie je možné vyvodiť, že strany vylúčili postup podľa § 306 ods. 1 ObZ, je v okolnostiach prípadu správny. Samotný súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v okolnostiach posudzovanej veci nenahrádza dojednanie o vylúčení pôsobnosti označeného ustanovenia ObZ.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že tvrdenie sťažovateľky, že zmluva je neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice, je preukázateľne nepravdivé, pretože len dodatok č. 5 k zmluve tvorí neoddeliteľnú súčasť notárskej zápisnice. Ústavný súd tiež zistil, že samotná zmluva sa v predmetnom súdnom spise nenachádza.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Krajský súd vychádzajúc z rozhodných skutočností prípadu v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k akceptovateľnému záveru o nevykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice

ako exekučného titulu, pričom ústavný súd nezistil, že interpretácia a aplikácia právnych noriem by v okolnostiach prípadu popierala ich zmysel a účel. Ústavný súd tak dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je súladné s označenými právami sťažovateľky, inými slovami, krajský súd neporušil z dôvodov uvádzaných sťažovateľkou jej základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jej sťažnosti nevyhoveli.

Keďže ústavný súd sťažnosti ako celku nevyhoveli, ďalšími návrhmi sťažovateľky sa už nezaoberal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017